

sig i det Svar, jeg med Sikkerhed forventer at faa paa det Spørgsmaal, jeg her har stillet.

Naar vi saa endelig kommer til § 14, maa jeg være enig med den højtærede Justitsminister i, at her er vi ved en meget væsentlig og indgribende Ændring. Den højtærede Minister gav her fra Talerstolen en vistnok fuldkommen korrekt og klar juridisk Fremstilling af Spørgsmaalet, men videre populær var Fremstillingen ikke, og af den højtærede Ministers sidste Bemærkninger fik jeg egentlig ogsaa Indtryk af, at det var han selv opmærksom paa. Der er imidlertid i hele dette Forhold noget, som ikke er vanskeligt at forstaa, og det er dette, at man efter Lovforslaget, som det nu er affattet, afskærer Søkende og Søkendes Afkom fra den Arveret, de havde i Henhold til Lovforslaget, da det i Fjor forlod Tinget. Det er noget, man kan forstaa, og jeg skulde tage meget fejl, hvis man ikke ude i Befolkningen ser paa hele dette Forhold saaledes, at man dér gør Indgrib i de Retsbegreber, man hidtil har haft og i Fremtiden ønsker at beholde. At der saa kan foreligge Tilfælde, hvor der efter de nye Bestemmelser drages flere fjernere Slægtninge ind i Arvespørgsmaalet, er en Sag, som ikke interesserer Folk i al Almindelighed i nogen større Grad. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Justitsminister, at selv om man gennem en juridisk Betragtning kan komme ind i en ret udviklet — jeg vil ingenlunde dermed sige uklar — Fremstilling af hele Forholdet, er Sagen dog meget let gennemskuelig i sine Konsekvenser, og jeg maa for mit Vedkommende nære Betænelighed ved den Ændring, man her har indført i Lovforslaget.

Der er endvidere foretaget en Række Ændringer, som har Tilknytning til den Ændring, der har fundet Sted i § 14. Om disse Ændringer skal jeg ikke udtale mig ved denne Lejlighed. Jeg skal i øvrigt indskrænke mig til de her fremsatte Udtalelser, ikke mindst under Hensyn til, at jeg har bragt i Erfaring, at der vil blive stillet Forslag om Nedsættelse af Udvalg, hvor alle disse — jeg skal indrømme paa visse Punkter udviklede — Enkeltheder kan blive gjort til Genstand for omhyggelig Overvejelse.

Henriette Crone: Alle de Ændringer, der er foretaget i Folketinget, gaar jo i Favør af den længstlevende Ægtefælle. Dette gælder Ændringen i § 1,

hvorefter førstafdøde ved Testamente kan udvide Arvelodden, ligesom det i Lovforslaget er bestemt, at Arvelodden kan indskrænkes; det gælder Bestemmelsen, hvorefter Pupilautoriteterne kan give Tilladelse til Hensidde i uskiftet Bo med myndige Stifbørn, medens det tidligere var saaledes, at disse skulde give deres Samtykke dertil. Men for den mest indgribende Ændrings Vedkommende maa det naturligvis indrømmes, at Ændringen i Favør af den længstlevende Ægtefælle vil ske paa Bekostning af den førstafdødes Slægt. Man har i Folketinget forsøgt at føre Lovforslaget tilbage til den Form, det havde, da det blev vedtaget dér i Samlingen 1919 — 20, men samtidig har man beholdt det nye, som bygger paa Familieretskommissionens siden da udarbejdede Forslag. Den højtærede Justitsminister har jo gjort Rede for, hvad dette nye gaar ud paa: at den længstlevende Ægtefælle kan faa Lov til at hensidde i uskiftet Bo, hvis der da ikke foreligger Testamente fra den førstafdøde, som gaar i modsat Retning.

Der har, medens Ægteskabslovgivningen har været behandlet i Rigsdagen, under alle Faser og fra alle Sider været Enighed om, at den nugældende Lov er ganske utidssvarende, at det er stridende mod alle moderne Retsbegreber, at nærmere eller fjernere Slægtninge kan gribe ind og gøre Krav paa den Del af Boet, som i Henhold til Loven tilkommer dem. Man har gennem adskillige Aar drøftet, hvorledes man paa den bedste Maade skulde komme udenom dette Forhold uden at forfordele førstafdødes Slægtninge til Fordel for den længstlevendes Slægtninge. Det var det, man i Familieretskommissionen mente at være kommet udenom ved Bestemmelsen om, at den længstlevende kunde hensidde i uskiftet Bo. Imidlertid har det jo vist sig, at man i Folketinget har ment, at den Kreds af Slægtninge, man ved Skifte burde lade være legale Arvinger, burde indskrænkes til Fader og Moder, og den højtærede Justitsminister har jo gjort Rede for Motiverne hertil. I Realiteten betyder denne Ændring, som allerede det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) har sagt, at hvis Fader og Moder til førstafdøde Ægtefælle er døde, naar der foretages Skifte, vil der ingen andre legale Arvinger være end den efterlevende Ægtefælle, dennes eventuelle nye Ægtefælle og deres eventuelle Børn. Som det fremgaar af Forhandlingerne i Folketinget og af Betænkningen derfra, har man fra visse Sider haft Betænelig-